

[Justitsministeren]

pligt for ministre til at videregive oplysninger til Folketinget, dets udvalg eller medlemmer af Folketinget.

Ministrene har dog mulighed for – hvilket i vidt omfang sker i praksis i overensstemmelse med de forudsætninger herom, der ligger bag bestemmelserne i Folketingets forretningsorden om adgangen til at stille spørgsmål til ministre – efter eget skøn at videregive oplysninger, herunder fortrolige oplysninger, i videre omfang, end der er pligt til.

Reglerne om tavshedspligt kan ikke antages at være til hinder for, at en minister videregiver oplysninger, der er omfattet af tavshedspligten, til et af Folketingets udvalg eller et medlem af Folketinget, hvis ministeren anmodes herom og oplysningerne kan antages at være af betydning for udvalgets eller et folketingsmedlems vurdering af en sag. Ministeren bør i sådanne tilfælde normalt tilkendegive, om de pågældende oplysninger må anses for fortrolige.

Spm. nr. S 785

Til *justitsministeren* (6/3 87) af:

Lenger (SF):

»Vil ministeren for hvert af årene 1983–86 oplyse, hvor mange gange der blev givet tilladelse til, at en person, som er dømt til anbringelse på hospital for sindslidende, fik lov at gå ud uden ledsagelse, samt i hvor mange tilfælde den dømte benyttede lejligheden til at flygte?«

Begrundelse

Politikere og presse synes at have en speciel forkærlighed for at generalisere ud fra enkelt-sager, endog enkelt-sager, der er særdeles atypiske.

Senest var der en sag, hvor en person, som er dømt til anbringelse på hospital for sindslidende, flygtede under udgang. Den sag blev politisk vredet til det yderste, bl.a. gennem spørgsmål til justitsministeren. En avis kørte sagen i flere dage, selv om enhver kunne se for sig, at selv samme avis ville skrive forargede artikler, hvis der ikke blev givet udgangstilladelse til disse mennesker. Der er ikke langt fra holdningsløshed til dobbeltmoral.

For at få et ordentligt grundlag at tage stilling til problemstillingen på ønskes det

oplyst, hvor mange tilfælde af udgang der er sket i hvert af årene 1983–86, og i hvor mange tilfælde der er sket flugt under en sådan udgang.

Svar (18/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at Justitsministeriets cirkulære af 15. november 1977 indeholder bestemmelser om meddelelse af friheder m.v. til personer, der i medfør af straffelovens § 68 eller § 69 er dømt til anbringelse i hospital for sindslidende eller institution for åndssvage. Justitsministeriet er ikke i besiddelse af samlede oplysninger vedrørende de i spørgsmålet omhandlede forhold.

Spm. nr. S 787

Til *udenrigsministeren* (6/3 87) af:

Dorte Bennedsen (S):

»Vil udenrigsministeren sikre, at Danmark repræsenteres direkte på de førstkommende Antarktismøder, således at Danmarks ry som en aktiv, miljøvenlig nation følges op af konkret handling, jf. den øgede aktive indsats på dette område i Sverige, Finland og Norge, der i modsætning til Danmark altid er repræsenteret direkte ved de respektive landes udenrigsministeriers eksperter og ikke udelukkende ved ambassade-repræsentanter, som det har været dansk praksis ved de seneste møder – på trods af tidligere løfter?«

Begrundelse

Idet udenrigsministeren tidligere har pointeret nødvendigheden af dansk deltagelse i Antarktisforhandlingerne, jf. svar på spørgsmål nr. S 812 11. marts 1986, skal det understreges, at der i de specielle konsultationer om udarbejdelsen af en mineralkonvention kun resterer to møder endnu, før de afsluttes: i Montevideo, Uruguay, i maj 1987, og i Wellington, New Zealand, primo 1988. Især ved mødet i Montevideo vil den endelige beslutning om, hvilke nationer der skal sidde i de besluttede organer, blive taget. (Danmarks holdning, jf. udenrigsministerens svar på spørgsmål nr. S 471 19. september 1985 (sidste afsnit)).

Både af hensyn til Danmarks aktive indsats under møderne og af hensyn til vort re-